

vikling og uddannelse af de børn og unge, som vi skal til at overlade det hele til.

Og det, vi andre kan gøre i mellemtiden, er vel stort set bare at prøve at få truffet nogle fornuftige dispositioner, som ikke er helt håbløse, og så prøve at drømme lidt på deres vegne. Men vi ved da godt, at vi jo ikke rammer helt.

Børn og unge manglede jeg i den grad noget om, og jeg synes, vi må i gang med det her. Vi kan ikke byde dem de nedslidte rammer, vi kan ikke byde dem den nedslidte skole, som de har. Og det gælder hele vejen op.

Så vil jeg godt nævne et andet initiativ, som dog har mere at gøre med rugbrødet, for vi er jo ikke drømmere hele vejen igennem. CD vil nu gerne tage initiativ til en forespørgsel om brugerbetaling. Vi synes, vi trænger til den, og det har ikke noget at gøre med det aktuelle forslag vedrørende hjemmehjælp, som vi ikke støtter, men det er en anden side af sagen. Det har ikke noget med det at gøre.

Vi mener, det er 35 mia. kr. om året, der opkræves i alle mulige former for brugerbetaling. Skulle vi ikke prøve at interessere os lidt for principperne? Hvornår? Hvordan? Hvem?

Hvilke områder? Hvad synes vi? I stedet for hele tiden at falde over et eller andet forslag, og så bliver det enten båret igennem eller ikke båret igennem, og så kan vi alle sammen hidse os op over det. Lad os dog prøve at diskutere principperne for, hvor det kan være godt med brugerbetaling, og hvor vi ikke vil have den. Og hvad er vores politiske holdninger til det? Her tager CD initiativ til en forespørgselsdebat meget snart.

En anden forespørgsel, som vel ikke kommer bag på så mange, er vores om administrationen af flygtningeloven og integrationsloven. Jeg var meget glad for at høre statsministeren nævne bestræbelserne på at prøve at få dem med de sjove efternavne, som vi kalder dem, ud på arbejdsmarkedet. Det ligner ikke noget, at vi hører om mangelen på ingeniører, når der sidder knalddygtige folk, der har et sjovt efternavn, og som kunne klare de job. Og det er jo endda i den akademiske ende af skalaen.

Vi bakker meget gerne op bag initiativer her, og det kunne man måske i anledning af forespørgslen også fokusere lidt på.

Det var det rare samfund, det var dem uden hornorkester. Jeg behøver ikke nævne, at vi er tilfredse med de 750 mio. kr., der er afsat til de psykisk syge, men vi vil også gerne stilfærdigt sige: Vi er glade for det med de fysiske rammer,

men der er også nogle, der skal tage sig af dem, og der skal stadig væk være garanti for, at disse sindslidende ikke bliver udskrevet til ingen verdens ting og tuller rundt. Der er lang vej endnu, for vi kommer langt nedefra. Men aftalen er der jo, og det er helt i orden, og de 750 mio. kr. er mange penge, men lad os også diskutere prioriteringen, og hvor er det nu, man hører, at den er gal rundt omkring?

Det glæder vi os til at deltage i. Det vil vi være meget interesserede i.

Et andet område for dem uden hornorkester er selvfølgelig også – nu har jeg nævnt det flere gange i dag – de ældre ledige. De føler sig altså så dårligt behandlet, vil jeg sige til statsministeren. De føler sig nedgjort. De siger, det er uværdigt. De føler: Åh altså, bliver vi da slet ikke regnet for noget? Og det er det dér system igen, hvor man i effektivitetens navn – og vi har også været med i arbejdsmarkedsreformen, det er jo ikke det – tromler af sted hen over dem, ham, der havde 2 måneder til sin efterløn og blev aktiveret alligevel og alt sådan noget.

Det er småting, det skal bare ændres, men vi skal have den dér grundlæggende fornemmelse af, at vi bygger videre på dig, fordi du er noget, du kan noget, og ikke bare stikke dem et eller andet ud, fordi det fylder godt i statistikken, hvor man så selvfølgelig tager dem, der er nemmest at få sendt af sted, for så bliver effektiviteten højere, og så får vi produceret mere rugbrød i dag, end vi ellers gjorde.

Vi trænger til at få det menneskelige aspekt ind i det her. Og jeg vil så også sige, at når CD taler om at give job til nogle – for hr. Lunde havde jo helt ret i sit svar til hr. Bendtsen, og det fik jeg måske ikke sagt tydeligt nok – er der jo ikke tale om, at alle på aktivering skal ud og have job i den offentlige sektor; vi er jo ikke gakkak, men der er typer inden for de aktiveringsting, og der er områder inden for den offentlige sektor, der ville matche hinanden fremragende, og det ville være en god idé.

Men når de så får det, når der så står et job, så mener jeg også, at det må være fuldstændig klart, at så er der ikke noget, der hedder, at man ikke tager det. Altså sådan leger vi jo heller ikke. Så er det jo også en afprøvning af rådgivningsretten. Det er ikke derfor, vi laver den, men selvfølgelig må ret være ret.

Da vi jo har fået nogle tilsagn, i hvert fald sådan delvis, fra hr. Buksti om, at man vil gå ind i den her drøftelse, må jeg sige til statsministeren, at når vi nu skal i gang med den aktivering